

[Langkilde.]

slaget herom blev fremsat af daværende justitsminister Steincke den 12. maj 1950 og vedtaget i rigsdagen den 29. maj 1952. I forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget sagde daværende justitsminister Steincke noget, som for mig i særlig grad kan siges at have interesse netop i forbindelse med straffelovens § 110 a. Han sagde — det findes i Folketingstidende 1949-50, sp. 4342 — følgende:

„Der findes i lovforslaget bestemmelser, som vil gøre det muligt at straffe handlinger, der blot forbereder virkelig farlige handlinger, d. v. s. at man giver samfundet midler i hænde til at gribe ind på så tidligt et tidspunkt, at der er håb om at forhindre større skader.“

Jeg synes, at disse ord, som altså blev fremsat af den daværende socialdemokratiske justitsminister, har en særlig betydning, når man vurderer straffelovens § 110 a, som man efter min mening må betragte som en præventiv bestemmelse, der tilsigter at afholde folk fra at begå handlinger, som kan være skadelige for statens interesser.

Der er ganske vist ikke nogen større domspraksis i disse sager, men der er dog en enkelt dom fra 1956, afsagt af vestre landsret, som vedrører en offentliggørelse af et fotografi af en nedstyrtet jagermaskine. Den giver et godt grundlag, og den giver også oplysning til det ærede medlem hr. Kjeld Olesen, som var inde på det spørgsmål: hvor er det egentlig, afgørelsen af, hvad der er hemmeligt, og hvad der ikke er hemmeligt, ligger? Hr. Kjeld Olesen forsøgte, efter min mening uden større held, at prøve at fæste dette ansvar til en politiker, som er minister, og som selvfølgelig ikke kan have nogen særlige, saglige forudsætninger for at træffe afgørelsen. Her siger dommen netop, at hvis en ting er klassificeret som hemmelig, må den anses for beskyttet af reglerne. Det er klart, at der foreligger en hel række klassificeringer af forskellige ting inden for militæret — det ved hr. Kjeld Olesen også som forsvarskyndig — og det vil altså være afgørende for domstolens behandling af disse problemer. Det er ikke noget spørgsmål, der kan lægges sådan op, at en på dette område kyndig eller ukyndig minister skulle kunne tage stilling til, om dette eller hint bør være hemmeligt. Det er

en teknisk afgørelse, og det må være afgørende i denne forbindelse.

Der har været ført en diskussion mellem jurister i de seneste dage om bestemmelsens rækkevidde og betydning i de konkrete sager, og det mest centrale, som derunder er fremført, er vel henvisningen til, at det nu er en domstolsafgørelse, der skal træffes. Det tilkommer derfor selvfølgelig ikke mig at udtale mig om spørgsmålet, og der må være stilhed, mens retten sidder, vedrørende dette problem.

Men der er politiske forhold i forbindelse med sagen, som det efter min mening er nærliggende under denne debat at søge at belyse. Hvad er egentlig formålet med disse offentliggørelser? Der foreligger ikke mange bidrag til belysning af det, men redaktøren af Politisk Revy, magister Bente Hansen, har i en fjernsynsudsendelse sagt, at man ønskede som et led i kampen mod NATO at oplyse folk om, hvordan forsvaret arbejder. Dertil må man sige, at en sådan begrundelse ikke virker meget troværdig. Det kan ikke være noget relevant bidrag til den diskussion, om vi skal være medlem af NATO eller vi ikke skal være det, at offentliggøre oplysninger om militære anlæg og deres funktion. Det kan alene sigte imod at vanskeliggøre forsvarets arbejde. Det er den eneste fornuftsmæssige begrundelse — hvis man kan tale om fornuft i denne forbindelse — og hvis det er tilfældet, kunne man vel i og for sig med en vis rimelighed forlange, at de folk, som foretager aktionerne, var helt modige nok til at sige det lige ud. Men her svigter heltemodet. Man giver intet sigende og utroværdige forklaringer på sin handlemåde, og når disse ikke accepteres og der rejses sigtelse for lovovertrædelse, påberåber man sig ytringsfriheden og giver rollen som den uberettiget forfulgte.

Der skal ikke være tvivl om, at den agitation, som sættes i gang fra visse gruppers side og hvis formål det er med ulovlige midler at bringe vore samfundsfunktioner i uorden, må imødegås med de midler, som et demokratisk retssamfund råder over. Så må man også sige, at den retsbeskyttelse, som gennem retsplejeloven og straffeloven ydes den enkelte borger, på ethvert trin må sikres, og vi er overbevist om, at det er sket på fuldt korrekt måde i de her nævnte sager. Når dette er sket, må de, der sætter så-